Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
20 päivänä toukokuuta 2021 [1]

**Asia C-724/19**

**Spetsializirana prokuratura**
**vastaan**
**HP**

(Ennakkoratkaisupyyntö – Spetsializiran nakazatelen sad (erityisrikostuomioistuin, Bulgaria))

Ennakkoratkaisupyyntö – Oikeudellinen yhteistyö rikosasioissa – Eurooppalainen tutkintamääräys – Direktiivi 2014/41/EU – 2 artiklan c alakohta – Määräyksen antava viranomainen – 6 artiklan 2 kohta – Määräyksen antamisen edellytykset – Syyttäjäviranomainen, joka toimii määräyksen antavana oikeusviranomaisena – Määräyksen voi antaa vain tuomari, jos kyseessä on samankaltainen kansallinen menettely

1. Onko jäsenvaltion syyttäjäviranomainen toimivaltainen antamaan rikosasiaa koskevan eurooppalaisen tutkintamääräyksen, jossa vaaditaan televiestintään liittyvien liikenne- ja paikkatietojen toimittamista, jos vain tuomari tai tuomioistuin on määräyksen antavan valtion kansallisen oikeuden mukaan toimivaltainen antamaan luvan tällaisen todisteen käyttämiseen?

2. Tämä on tiivistettynä kysymys, joka esitetään tässä ennakkoratkaisupyynnössä. Unionin tuomioistuimella on ratkaistessaan tämän kysymyksen tilaisuus syventää oikeuskäytäntöään, joka koskee direktiivissä 2014/41/EU [2] tarkoitettua ”määräyksen antavan viranomaisen” käsitettä syyttäjäviranomaisen osalta.

## I Asiaa koskeva lainsäädäntö

### *A Unionin oikeus. Direktiivi 2014/41*

3. Direktiivin johdanto-osan 30 perustelukappaleen mukaan ”telekuuntelua koskevien tämän direktiivin mukaisten yhteistyömahdollisuuksien ei olisi rajoituttava televiestinnän sisältöön, vaan ne voivat kattaa myös tällaiseen televiestintään liittyvien liikenne- ja paikkatietojen hankkimisen, jolloin toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa eurooppalaisen tutkintamääräyksen vähemmän yksityisyyteen puuttuvien televiestintätietojen hankkimiseksi. Televiestintään liittyvien historiallisten liikenne- ja paikkatietojen hankkimiseksi annettu eurooppalainen

[1] Alkuperäinen kieli: espanja.

[2] Rikosasioita koskevasta eurooppalaisesta tutkintamääräyksestä 3.4.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EUVL 2014, L 130, s. 1).

tutkintamääräys olisi käsiteltävä eurooppalaisen tutkintamääräyksen täytäntöönpanoa koskevan yleisen järjestelmän puitteissa, ja sitä voidaan täytäntöönpanovaltion kansallisesta lainsäädännöstä riippuen pitää pakkokeinoja käsittävänä tutkintatoimenpiteenä”.

4. Direktiivin johdanto-osan 32 perustelukappaleen mukaan ”telekuuntelua koskevan pyynnön sisältävän eurooppalaisen tutkintamääräyksen antavan viranomaisen olisi annettava siinä täytäntöönpanoviranomaiselle riittävästi tietoja, kuten tiedot tutkinnan kohteena olevasta rikollisesta toiminnasta, jotta täytäntöönpanoviranomainen pystyy arvioimaan, olisiko kyseessä olevan tutkintatoimenpiteen käyttö vastaavassa kansallisessa tapauksessa sallittua”.

5. Direktiivin 1 artiklassa (”Eurooppalainen tutkintamääräys ja velvollisuus panna se täytäntöön”) säädetään seuraavaa:

”1. Eurooppalainen tutkintamääräys on jäsenvaltion, jäljempänä ’määräyksen antanut valtio’, oikeusviranomaisen antama tai vahvistama oikeudellinen päätös, jonka tarkoituksena on, että toisessa jäsenvaltiossa, jäljempänä ’täytäntöönpanovaltio’, suoritetaan yksi tai useampi yksittäinen tutkintatoimenpide tarkoituksin hankkia todisteita tämän direktiivin mukaisesti.

Eurooppalainen tutkintamääräys voidaan antaa myös sellaisten todisteiden hankkimiseksi, jotka jo ovat täytäntöönpanovaltion toimivaltaisten viranomaisten hallussa.

2. Jäsenvaltioiden on pantava eurooppalainen tutkintamääräys täytäntöön vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen pohjalta ja tämän direktiivin mukaisesti.

3. Epäilty tai syytettynä oleva henkilö tai tällaisen henkilön puolesta toimiva lakimies voi pyytää eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamista sovellettavien puolustautumista koskevien oikeuksien puitteissa ja kansallisen rikosoikeudellisen menettelyn mukaisesti.

4. Tällä direktiivillä ei muuteta velvoitetta kunnioittaa Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 6 artiklassa esitettyjä perusoikeuksia ja oikeusperiaatteita, mukaan luettuna rikosoikeudellisen menettelyn kohteena olevien henkilöiden oikeus puolustukseen, ja oikeusviranomaisille tältä osin kuuluvat velvoitteet säilyvät muuttumattomina.”

6. Direktiivin 2 artiklan (”Määritelmät”) sanamuoto on seuraava:

”Tässä direktiivissä sovelletaan seuraavia määritelmiä:

– –

c) ’määräyksen antavalla viranomaisella’ tarkoitetaan

i) kyseessä olevassa asiassa toimivaltaista tuomaria, tuomioistuinta, tutkintatuomaria tai yleistä syyttäjää; tai

ii) mitä tahansa muuta määräyksen antavan valtion määrittelemää toimivaltaista viranomaista, joka kyseessä olevassa tapauksessa toimii tutkintaviranomaisena rikosoikeudellisessa menettelyssä ja jolla on kansallisen lainsäädännön mukaisesti toimivalta antaa todisteiden hankkimista koskeva määräys. Määräyksen antavan valtion tuomarin, tuomioistuimen, tutkintatuomarin tai yleisen syyttäjän on lisäksi vahvistettava eurooppalainen tutkintamääräys, ennen kuin se toimitetaan täytäntöönpanoviranomaiselle, sen jälkeen kun

on ensin tutkittu sen vastaavan tämän direktiivin mukaisia eurooppalaisten tutkintamääräyksen antamista koskevia, erityisesti 6 artiklan 1 kohdassa säädettyjä edellytyksiä. Jos oikeusviranomainen on vahvistanut eurooppalaisen tutkintamääräyksen, tuota viranomaista voidaan pitää eurooppalaisen tutkintamääräyksen toimittamista varten myös määräyksen antaneena viranomaisena.

_ _”

7. Direktiivin 6 artiklassa (”Eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamisen ja toimittamisen edellytykset”) säädetään seuraavaa:

”1. Määräyksen antava viranomainen voi antaa eurooppalaisen tutkintamääräyksen vain, jos seuraavat edellytykset ovat täyttyneet:

a) eurooppalaisen tutkintamääräyksen antaminen on välttämätöntä ja oikeassa suhteessa 4 artiklassa tarkoitettujen menettelyjen tarkoitukseen nähden ottaen huomioon epäillyn tai syytteessä olevan henkilön oikeudet; ja

b) eurooppalaisessa tutkintamääräyksessä mainittu yksi tai useampi tutkintatoimenpide olisi voitu määrätä samoin edellytyksin vastaavassa kansallisessa tapauksessa.

2. Määräyksen antavan viranomaisen on kussakin tapauksessa arvioitava 1 kohdassa tarkoitetut edellytykset.

3. Jos täytäntöönpanoviranomaisella on syytä katsoa, että 1 kohdassa tarkoitetut edellytykset eivät ole täyttyneet, se voi kuulla määräyksen antanutta viranomaista siitä, miten tärkeää eurooppalaisen tutkintamääräyksen täytäntöönpano on. Määräyksen antanut viranomainen voi tämän kuulemisen jälkeen päättää peruuttaa eurooppalaisen tutkintamääräyksen.”

8. Direktiivin 9 artiklan (”Tunnustaminen ja täytäntöönpano”) sanamuoto on seuraava:

”1. Täytäntöönpanoviranomaisen on tunnustettava tämän direktiivin mukaisesti toimitettu eurooppalainen tutkintamääräys ilman muita muodollisuuksia ja varmistettava sen täytäntöönpano samalla tavalla ja samoja sääntöjä noudattaen, kuin jos täytäntöönpanovaltion viranomainen olisi määrännyt kyseessä olevan tutkintatoimenpiteen, paitsi jos tuo viranomainen päättää vedota johonkin tässä direktiivissä tarkoitettuun eurooppalaisen tutkintamääräyksen tunnustamisesta tai täytäntöönpanosta kieltäytymisen perusteeseen taikka täytäntöönpanon lykkäämisperusteeseen.

2. Täytäntöönpanoviranomaisen on noudatettava määräyksen antaneen viranomaisen nimenomaan osoittamia muodollisuuksia ja menettelyjä, jollei tässä direktiivissä ole toisin säädetty ja edellyttäen, että sellaiset muodollisuudet ja menettelyt eivät ole täytäntöönpanovaltion lainsäädännön perusperiaatteiden vastaisia.

3. Jos täytäntöönpanoviranomainen vastaanottaa eurooppalaisen tutkintamääräyksen, jota ei ole antanut 2 artiklan c alakohdassa tarkemmin säädetty määräyksen antanut viranomainen, täytäntöönpanoviranomaisen on palautettava eurooppalainen tutkintamääräys määräyksen antaneeseen valtioon.

_ _”

## *B Kansallinen lainsäädäntö*

### *1. Laki eurooppalaisesta tutkintamääräyksestä (Zakon za Evropeyskata zapoved za razsledvane, jäljempänä ZEZR)*

9. ZEZR:n 5 §:n 1 momentissa säädetään, että eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamiseen toimivaltainen viranomainen on syyttäjäviranomainen rikosoikeudenkäyntiä edeltävässä vaiheessa tai toimivaltainen tuomioistuin varsinaisen oikeudenkäynnin aikana.

### *2. Rikosprosessilaki (Nakazatelno protsesualen kodeks, jäljempänä NPK)*

10. NPK:n 159a §:ssä, jonka otsikkona on ”Tietojen toimittaminen yrityksiltä, jotka asettavat saataville sähköisiä viestintäverkkoja ja/tai -palveluja”, säädetään seuraavaa:

”1) Tuomioistuimen oikeudenkäynnissä esittämästä pyynnöstä tai alioikeuden tuomarin perustellusta määräyksestä, joka on annettu oikeudenkäyntiä edeltävässä vaiheessa tutkinnasta vastaavan syyttäjän hakemuksesta, yritykset, jotka asettavat saataville yleisiä sähköisiä viestintäverkkoja ja/tai -palveluja, toimittavat tietoja, joita ne ovat saaneet toiminnassaan ja jotka ovat tarpeen seuraavia tarkoituksia varten:

1. Yhteyslähteen jäljitys ja yksilöinti.

2. Yhteysosoitteen yksilöinti.

3. Yhteyden päivämäärän, kellonajan ja keston yksilöinti.

4. Yhteystavan yksilöinti.

5. Käyttäjän tai käyttäjäksi ilmoitetun henkilön sähköisen päätelaitteen yksilöinti.

6. Käytettyjen solujen tunnusten määritys.

2) Edellä 1 momentissa tarkoitetut tiedot kerätään, jos se on tarpeen törkeiden tahallisten rikosten tutkintaa varten.

3) Tutkinnasta 1 momentin mukaan vastaavan syyttäjän hakemus on perusteltava ja sen pitää sisältää seuraavat tiedot:

1. Tiedot rikoksesta, jonka tutkintaa varten liikennetietojen käyttäminen on tarpeen.

2. Kuvaus olosuhteista, joihin hakemus perustuu.

3. Tiedot henkilöistä, joihin hankittavat liikennetiedot liittyvät.

4. Ajanjakso, joka tietojen on katettava.

5. Tutkintaviranomainen, jolle tiedot on toimitettava.

4) Tuomioistuin ilmoittaa 1 momentissa tarkoitetussa määräyksessä seuraavaa:

1. Tiedot, jotka on annettava.

2. Ajanjakso, joka tietojen on katettava.

3. Tutkintaviranomainen, jolle tiedot on toimitettava.

5) Ajanjakso, jolta tietoja haetaan ja jota tietojen toimittamista koskeva määräys koskee 1 momentin mukaan, ei saa ylittää kuutta kuukautta.

_ –”

## II Tosiseikat, asian käsittelyn vaiheet kansallisessa tuomioistuimessa ja ennakkoratkaisukysymys

11. Kun Bulgariassa oli alkanut rikosoikeudellinen menettely HP:tä vastaan terroritekojen rahoittamisen perusteella, syyttäjäviranomainen antoi neljä samansisältöistä eurooppalaista tutkintamääräystä saadakseen liikenne- ja paikkatietoja tietyistä televiestintätapahtumista.[3]

12. Nämä neljä eurooppalaista tutkintamääräystä antoi Bulgarian syyttäjäviranomainen ilman tuomarin tai tuomioistuimen toimenpidettä tai hyväksyntää, ja ne toimitettiin Saksan, Itävallan, Belgian ja Ruotsin vastaaville viranomaisille.

13. Belgiaa lukuun ottamatta eurooppalaisen tutkintamääräyksen vastaanottajina olleiden jäsenvaltioiden syyttäjäviranomaiset panivat määräyksen täytäntöön, vaikka tuomari tai tuomioistuin ei hyväksynyt tai vahvistanut niitä.

14. Esitettyjen todisteiden, joihin sisältyivät eurooppalaisen tutkintamääräyksen perusteella saadut tiedot, perusteella HP:tä ja viittä muuta henkilöä syytettiin terroristitekojen rahoittamisesta ja osallistumisesta rikollisjärjestöön tällaisten tekojen rahoittamista varten.

15. Spetsializiran nakazatelen sad (erityisrikostuomioistuin, Bulgaria), jonka on tutkittava eurooppalaisen tutkintamääräyksen perusteella saadut todisteet, on epävarma niiden laillisuudesta, koska nämä todisteet olisi kansallisen lainsäädännön nojalla voitu hankkia Bulgariassa vain tuomioistuimen luvalla.

16. Se esittää tässä yhteydessä unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Sopiiko kansallinen oikeussääntö yhteen direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohdan i alakohdan ja vastaavuusperiaatteen kanssa – –, kun sen mukaan rikosoikeudenkäyntiä edeltävässä vaiheessa syyttäjä on toimivaltainen viranomainen sellaisen eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamiseksi, joka koskee televiestintään liittyvien liikenne- ja paikkatietojen toimittamista, kun samankaltaisissa kansallisissa tapauksissa toimivaltainen viranomainen on tuomari?

[3] Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin täsmentää, että kyseessä olivat liikenne- ja paikkatiedot, joita pyydettiin ”direktiivin 2014/41 johdanto-osan 30 perustelukappaleen – – ja NPK:n 159a §:n 1 momentin nojalla”.

2) Voidaanko sillä, että täytäntöönpanovaltion toimivaltainen viranomainen (syyttäjä tai tutkintatuomari) tunnustaa tällaisen eurooppalaisen tutkintamääräyksen, korvata tuomioistuimen määräys, joka vaaditaan määräyksen antavan valtion kansallisen lainsäädännön mukaan?”

## III Asian käsittely unionin tuomioistuimessa

17. Ennakkoratkaisupyyntö kirjattiin saapuneeksi unionin tuomioistuimeen 1.10.2019.

18. Kirjallisia huomautuksia ovat esittäneet HP, Saksan ja Unkarin hallitukset sekä komissio.

19. Unionin tuomioistuin päätti, että suullisen käsittelyn sijasta oikeudenkäynnin osapuolia ja väliintulijoita kuultaisiin siitä, miten 8.12.2020 annettu tuomio [4] ja 2.3.2021 annettu tuomio [5] mahdollisesti vaikuttavat nyt käsiteltävään asiaan.

20. Unionin tuomioistuimen ohjeiden mukaisesti tämä ratkaisuehdotus koskee vain ensimmäistä ennakkoratkaisukysymystä.

## IV Osapuolten lausumat

21. HP väittää, että ZEZR:n 5 §:n 1 momentin 1 kohta ei ole direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohdan mukainen, koska viimeksi mainitussa ei anneta mahdollisuutta sulkea pois tuomarin toimivaltaa, jos kyseessä on määrääminen ennakkoratkaisupyynnössä mainittujen kaltaisista toimista. Hän muistuttaa lisäksi, että Bulgarian lainsäädännön mukaan toimivaltaisen tuomioistuimen on toteutettava nämä toimet. Kyseisen lainsäädännön perusteella tapa, jolla liikennetiedot on saatu tässä oikeudenkäynnissä, on näin ollen lainvastainen.

22. Saksan hallituksen mielestä esitettyyn kysymykseen annettava vastaus ei sisälly direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohtaan vaan sen 6 artiklan 1 kohdan b alakohtaan. Riippumatta siitä, että 2 artiklan c alakohdassa sallitaan se, että erotetaan toisistaan yhtäältä toimivalta määrätä tietystä tutkintatoimenpiteestä ja toisaalta toimivalta antaa eurooppalainen tutkintamääräys, on varmaa, että 6 artiklan 1 kohdan b alakohta on esteenä sille, että rajat ylittävää tutkintatoimenpidettä koskevalle hakemukselle voitaisiin asettaa vähemmän tiukkoja edellytyksiä kuin kansallisen lainsäädännön nojalla sovelletaan vastaavaan kansalliseen menettelyyn.

23. Saksan hallitus katsoo, että jos määräyksen antavan jäsenvaltion kansallisessa oikeudessa edellytetään, että tuomari hyväksyy tietyt tutkintatoimenpiteet, tämän edellytyksen on oltava voimassa myös silloin, jos tällaiset toimenpiteet on pantava täytäntöön jossain toisessa jäsenvaltiossa.

24. Unkarin hallituksen mukaan ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen annettava vastaus liittyy direktiivin 2014/41 6 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen määräyksen antamisen edellytysten noudattamiseen. Sen mielestä vastavuoroinen tunnustaminen, johon rikosasioissa tehtävä oikeudellinen yhteistyö perustuu, edellyttää, että määräyksen antavan jäsenvaltion päätöksen on tehnyt asiallisesti ja alueellisesti toimivaltainen tuomioistuin tai viranomainen.

[4] Staatsanwaltschaft Wien (Väärennetyt tilisiirtotoimeksiannot) (C-584/19, EU:C:2020:1002).

[5] Prokuratuur (Sähköiseen viestintään liittyvien tietojen saannin edellytykset) (C-746/18, EU:C:2021:152; jäljempänä tuomio Prokuratuur).

25. Unkarin hallitus päättelee tämän lähtökohdan perusteella, että direktiivin 2014/41 asiayhteydessä yksi eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamisen edellytyksistä on se, että toimenpiteen, jota se koskee, on tarkastanut viranomainen, joka olisi toimivaltainen antamaan sen kansallisessa tilanteessa. Muussa tapauksessa takeet, joita pyydetään toisessa jäsenvaltiossa toteutettavia tutkintatoimenpiteitä varten, olisivat vähäisempiä kuin takeet, joista säädetään määräyksen antavassa valtiossa täytäntöön pantavien samankaltaisten toimenpiteiden osalta.

26. Komissio katsoo, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kysymykset koskevat kahta eri seikkaa: yhtäältä sitä, mikä viranomainen on toimivaltainen antamaan eurooppalaisen tutkintamääräyksen (direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohta), ja toisaalta sitä, mitkä ovat tämän määräyksen antamisen edellytykset (kyseisen direktiivin 6 artikla).

27. Se korostaa, että edellytys, joka koskee toimivaltaa ”kyseessä olevassa asiassa” (direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohta), merkitsee sitä, että määräyksen antavalla viranomaisella on oltava institutionaalinen rooli alkuperäisessä rikosoikeudellisessa menettelyssä. Unionin oikeudessa ei kuitenkaan täsmennetä, onko tämän viranomaisen vastattava kaikilta osin menettelystä vai onko sen vaikutuksen liityttävä yksinomaan konkreettiseen tutkintatoimenpiteeseen: direktiivillä 2014/41 annetaan jäsenvaltioille tätä koskevaa harkintavaltaa.

28. Tästä seuraa komission mielestä, että esitettyyn kysymykseen annettava vastaus löytyy direktiivin 2014/41 6 artiklan 1 kohdan b alakohdasta. Jos toimenpide edellyttää kansallisella tasolla tuomioistuimen toimenpidettä (kuten Bulgariassa), sen täytäntöönpano jossain toisessa jäsenvaltiossa eurooppalaisen tutkintamääräyksen perusteella edellyttää, että tämän eurooppalaisen tutkintamääräyksen antaminen varataan myös tuomioistuimen tehtäväksi.

## V Oikeudellinen arviointi

### *A Alustavia huomautuksia*

29. Unionin tuomioistuin on antanut hiljattain kaksi tuomiota (8.12.2020 annettu tuomio[6] ja tuomio Prokuratuur), joiden vaikutuksista tähän asiaan on kuultu asianosaisia ja tähän ennakkoratkaisuasiaan väliintulijoina osallistuneita.

30. Vaikka tuomioistuimen tässä ennakkoratkaisupyynnössä esittämät kysymykset eivät liity suoraan näiden kahden tuomion yhteydessä käydyn keskustelun kohteeseen, mikään ei estä unionin tuomioistuinta antamasta tälle elimelle tietoja, jotka perustuvat asiakirjoihin ja esitettyihin huomautuksiin, seikoista, joita ei ole käsitelty ennakkoratkaisupyynnössä, jos se pitää tätä asianmukaisena sen kanssa tehtävän yhteistyön parantamiseksi.

31. Edellä mainitussa 8.12.2020 annetussa tuomiossa hälvennettiin epäilyksiä siitä, oliko syyttäjäviranomainen toimivaltainen antamaan eurooppalaisen tutkintamääräyksen, vaikka sillä ei ole asemaa, jossa se olisi täysin riippumaton täytäntöönpanovallasta.[7]

6 Staatsanwaltschaft Wien (Väärennetyt tilisiirtotoimeksiannot) (C-584/19, EU:C:2020:1002).

7 Staatsanwaltschaft Wien (Väärennetyt tilisiirtotoimeksiannot) (C-584/19, EU:C:2020:1002, 75 kohta ja tuomiolauselma): ”direktiivin 2014/41 1 artiklan 1 kohtaa ja 2 artiklan c alakohtaa on tulkittava siten, että kyseisissä säännöksissä tarkoitettujen oikeusviranomaisen ja määräyksen antavan viranomaisen käsitteiden alaan kuuluu jäsenvaltion yleinen syyttäjä tai yleisemmin ilmaistuna jäsenvaltion syyttäjäviranomainen, riippumatta lakiin perustuvasta alisteisesta asemasta kyseisen yleisen syyttäjän tai syyttäjäviranomaisen ja tämän jäsenvaltion täytäntöönpanovaltaa käyttävän elimen välillä ja tällä yleisellä syyttäjällä tai syyttäjäviranomaisella olevasta vaarasta joutua ottamaan suoraan tai välillisesti määräyksiä tai käskyjä yksittäistapauksessa tällaiselta elimeltä, kun ne tekevät päätöstä eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamisesta”.

32. Mikä näet onkaan Bulgarian syyttäjäviranomaisen institutionaalinen asema kansallisessa oikeudessa, sen toimivallalle antaa eurooppalainen tutkintamääräys ei ole yleisellä tasolla esteitä direktiivissä 2014/41.

33. Vaikka tuomio Prokuratuur ei suoraan koske eurooppalaista tutkintamääräystä vaan täysin kansallista tutkintatoimenpidettä, joka ei ole rajat ylittävä (ja jonka nojalla jäsenvaltion syyttäjäviranomainen antaa oikeuden kerätä liikenne- ja paikkatietoja, jotka vastaavat tiettyjä sähköisiä viestintätietoja), sillä on suuri merkitys tämän asian kannalta.

34. Unionin tuomioistuin on todennut kyseisessä tuomiossa, että direktiivi 2002/58/EY,[8] kun sitä luetaan Euroopan unionin perusoikeuskirjan 7, 8 ja 11 artiklan valossa, ”on esteenä kansalliselle säännöstölle, jossa annetaan syyttäjäviranomaiselle, jonka tehtävänä on johtaa esitutkintamenettelyä ja tarvittaessa ajaa virallista syytettä myöhemmässä oikeudenkäynnissä, toimivalta myöntää viranomaiselle lupa liikenne- ja paikkatietojen saantiin rikostutkintaa varten”.

35. Unionin tuomioistuin perusteli tätä muun muassa seuraavasti:

– ”On olennaista – –, että toimivaltaisten kansallisten viranomaisten oikeus saada säilytettyjä tietoja edellyttää joko tuomioistuimen tai riippumattoman hallinnollisen elimen etukäteisvalvontaa ja sitä, että kyseisen tuomioistuimen tai elimen ratkaisu annetaan perustellusta pyynnöstä, jonka nämä viranomaiset esittävät rikoksen ehkäisemis-, selvittämis- tai syyteharkintamenettelyssä”.[9]

– ”Kyseinen etukäteisvalvonta edellyttää muun muassa sitä, että – kuten julkisasiamies pääasiallisesti huomauttaa ratkaisuehdotuksensa 105 kohdassa – mainitun valvonnan suorittamisesta vastaavalla tuomioistuimella tai elimellä on kaikki valtuudet ja kaikki takeet, jotka ovat välttämättömiä sen varmistamiseksi, että kyseessä olevat eri intressit ja oikeudet sovitetaan yhteen. Tarkemmin ottaen rikostutkinnan osalta tällainen valvonta edellyttää sitä, että kyseinen tuomioistuin tai elin pystyy turvaamaan oikeudenmukaisen tasapainon yhtäältä rikollisuuden torjumiseksi tehtävän tutkinnan tarpeisiin liittyvien intressien ja toisaalta henkilöiden, joita tietojensaanti koskee, yksityiselämän kunnioittamista ja henkilötietojen suojelua koskevien perusoikeuksien välillä”.[10]

– ”Erityisesti rikosasioissa riippumattomuuden vaatimus tarkoittaa, kuten julkisasiamies huomauttaa pääasiallisesti ratkaisuehdotuksensa 126 kohdassa, että tästä etukäteisvalvonnasta vastaava viranomainen ei yhtäältä osallistu kyseisen rikostutkinnan suorittamiseen ja toisaalta on neutraalissa asemassa rikosprosessin asianosaisiin nähden”.[11]

– ”Asia ei ole näin syyttäjäviranomaisen, joka johtaa tutkintamenettelyä ja tarvittaessa ajaa virallista syytettä, kohdalla. Syyttäjäviranomaisen tehtävänä ei nimittäin ole ratkaista asiaa täysin riippumattomasti vaan saattaa se tarvittaessa toimivaltaisen tuomioistuimen käsiteltäväksi syytettä ajavana asianosaisena oikeudenkäynnissä.”[12]

[8] Henkilötietojen käsittelystä ja yksityisyyden suojasta sähköisen viestinnän alalla 12.7.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/58/EY (sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivi) (EYVL 2002, L 201, s. 37), sellaisena kuin se on muutettuna 25.11.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/136/EY (EUVL 2009, L 337, s. 11).

[9] Tuomio Prokuratuur, 51 kohta.

[10] Ibidem, 52 kohta.

[11] Ibidem, 54 kohta.

[12] Ibidem, 55 kohta.

– ”Se, että syyttäjäviranomaisen on toimivaltaansa ja asemaansa koskevien sääntöjen mukaisesti selvitettävä epäiltyä vastaan ja hänen puolestaan vaikuttavat seikat, varmistettava esitutkintamenettelyn lainmukaisuus ja toimittava ainoastaan lain ja oman vakaumuksensa nojalla, ei voi riittää antamaan kyseiselle viranomaiselle ulkopuolisen asemaa kyseessä oleviin, edellä 52 kohdassa tarkoitettuihin intresseihin nähden”. [13]

36. Unionin tuomioistuin ei kaiken kaikkiaan tunnusta syyttäjäviranomaiselle puolueettoman kolmannen osapuolen asemaa, kun hänelle kuuluvat yhtäältä rikostutkinnan tehtävät ja toisaalta syytteen ajaminen myöhemmässä menettelyssä. Tämän perusteella sille ei voida antaa toimivaltaa antaa pääsy liikenne- ja paikkatietoihin, joita on sähköisten viestintäpalvelujen tarjoajien hallussa.

37. Tuomio Prokuratuur vaikuttaa väistämättä direktiivin 2014/41 tulkintaan.

38. Direktiivin 2014/41 johdanto-osan 30 perustelukappaleessa tunnustettiin, että telekuuntelu merkitsee puuttumista yksityisyyteen. Nimenomaan tästä syystä monissa jäsenvaltioissa tämän tutkintatoimenpiteen käyttäminen edellyttää tuomarin tai tuomioistuimen antamaa ennakkosuostumusta, eivätkä suostumusta voi antaa muut viranomaiset, kuten syyttäjäviranomainen.

39. Kuten esitän jäljempänä yksityiskohtaisemmin, direktiivin 2014/41 6 artiklassa todetaan, että määräyksen antava viranomainen voi antaa eurooppalaisen tutkintamääräyksen vain, jos siinä vaadittu tutkintatoimenpide olisi voitu määrätä samoin edellytyksin vastaavassa kansallisessa tapauksessa.

40. Tähän rajoitukseen on lisättävä tuomioon Prokuratuur perustuva rajoitus niiden tapausten yhteydessä, joissa samanaikaisesti a) eurooppalaisen tutkintamääräyksen antavat viranomaiset kuuluvat syyttäjäviranomaiseen, jossa täyttyy edellä mainittu kaksiosainen edellytys (tutkinnan johtaminen ja rikossyytteen ajaminen myöhemmässä oikeudenkäynnissä), ja b) eurooppalainen tutkintamääräys sisältää telekuuntelutoimenpiteen, joka on tehokkuudeltaan kyseisessä tuomiossa tarkastellun mukainen.

41. Näissä tapauksissa syyttäjäviranomainen ei voi antaa eurooppalaista tutkintamääräystä, vaikka jäsenvaltion lainsäädännön mukaan se voi hyväksyä telekuuntelutoimenpiteen ilman varsinaista tuomioistuimen ennakkovalvontaa.

## *B Oikeudellinen arviointi*

42. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyytää tulkitsemaan käsitettä ”toimivaltainen”, jota käytetään direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohdan molemmissa alakohdissa.

43. Kyseisessä alakohdassa määritellään ”[eurooppalaisen tutkinta]määräyksen antava viranomainen” kahdesta näkökulmasta:

– i alakohdassa käsite tarkoittaa *”kyseessä olevassa asiassa toimivaltaista* tuomaria, tuomioistuinta, tutkintatuomaria tai yleistä syyttäjää”. [14]

[13] Ibidem, 56 kohta.

[14] Kursivointi tässä.

– ii alakohdassa käsitettä laajennetaan siten, että sillä tarkoitetaan ”mitä tahansa muuta *määräyksen antavan valtion määrittelemää toimivaltaista* viranomaista, joka kyseessä olevassa tapauksessa toimii tutkintaviranomaisena rikosoikeudellisessa menettelyssä ja jolla *on kansallisen lainsäädännön mukaisesti toimivalta antaa todisteiden hankkimista koskeva määräys*”.[15]

44. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo seuraavaa:

– Jos toimivallan käsite merkitsisi samaa molemmissa alakohdissa, direktiivissä 2014/41 viitattaisiin eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamiseen toimivaltaisen viranomaisen määrittelemisen osalta kaikilta osin kansalliseen lainsäädäntöön.

– Tämän toimivallan antamisen perusteella Bulgarian ZEZR:n 5 §:n 1 momentin 1 kohdassa on annettu syyttäjäviranomaiselle yleinen toimivalta eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamiseen sen kohteesta riippumatta.

– Koska Bulgarian oikeuden mukaan vain tuomari voi määrätä tietyntyyppisten todisteiden hankkimisesta kansallisissa rikosoikeudenkäynneissä, ZEZR saattaisi olla ristiriidassa vastaavuusperiaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kanssa: tietyissä täysin kansallisissa tapauksissa yksityiselle turvataan takeet siten, että tuomari tutkii hakemuksen, mutta tämä evätään häneltä silloin, jos todisteet saadaan eurooppalaisen tutkintamääräyksen perusteella.

45. Voin hyväksyä sen, että lähtökohtaisesti sanalla ”toimivaltainen” on sama ulottuvuus direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohdan molemmissa alakohdissa. Molemmat koskevat viranomaiselle annettua toimivaltaa käyttää rikosoikeudellisissa menettelyissä laeissa sille annettuja valtuuksia.

46. Se, mikä erottaa direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohdan i ja ii alakohdat toisistaan, ei ole todellisuudessa (eikä suoraan) *toimivalta* ”kyseessä olevassa asiassa”, vaan *viranomainen*, joka toimivaltaa kummassakin tapauksessa käyttää.

47. Tosiasiallinen ero näiden kahden alakohdan välillä on näet siinä, että kumpaankin kuuluvat ”määräyksen antavan viranomaisen” ryhmät, jotka eivät ole samat: yhtäältä *oikeusviranomaiset* (i alakohta) ja toisaalta *muut kuin oikeusviranomaiset* (ii alakohta),[16] ja kaikki nämä ovat *toimivaltaisia* käyttämään toimivaltaansa rikosoikeudenkäynneissä:

– i alakohdassa ”[eurooppalaisen pidätys]määräyksen antavalla viranomaisella” tarkoitetaan oikeusviranomaisia, jotka toimivat tehtäviään hoitaessaan tietyn rikosoikeudenkäynnin yhteydessä.

– ii alakohdassa todetaan eurooppalaisen tutkintamääräyksen osalta käsitteellä ”määräyksen antava viranomainen” tarkoitettavan ”mitä tahansa muuta – – toimivaltaista viranomaista – – kyseessä olevassa tapauksessa”. On selvää, että tämä *muu* viranomainen ei ole oikeusviranomainen ja että sen antama eurooppalainen tutkintamääräys voidaan toimittaa

[15] Kursivointi tässä.

[16] Vastaavasti ratkaisuehdotuksessa Staatsanwaltschaft Wien (Väärennetyt tilisiirtotoimeksiannot) (C-584/19, EU:C:2020:587; jäljempänä ratkaisuehdotus Staatsanwaltschaft), 32 kohta (alaviite 16) käytän yksinkertaistuksen vuoksi nimityksiä ”oikeusviranomaiset” ja ”muut kuin oikeusviranomaiset”, koska ne vastaavat kumpaankin ryhmään sisältyvien instituutioiden luonnetta.

täytäntöönpanovaltioon vasta sen jälkeen, kun tuomari, tuomioistuin tai syyttäjäviranomainen on sen vahvistanut.

48. Kansallisessa oikeudessa pitää valtuuttaa ii alakohdassa tarkoitettu ”muu viranomainen” toimimaan ”tutkintaviranomaisena rikosoikeudellisissa menettelyissä” ja antamaan ”todisteiden hankkimista koskeva määräys”. Toisin sanoen käyttämään rikosoikeudellisissa menettelyissä tietyille hallintoviranomaisille (kuten esimerkiksi poliisiviranomaisille) kuuluvaa *toimivaltaa*, kun niiden oikeusjärjestyksissä niin määrätään.

49. Direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohdan i ja ii alakohdassa käytetään siten *toimivaltaisuuden* käsitettä yhtenäisessä merkityksessä (ryhmänä julkiselle laitokselle annettuja valtuuksia), minkä jälkeen tehdään välittömästi ero kummassakin alakohdassa tarkoitetuille eri viranomaisille *kuuluvien toimivaltuuksien* välille. Sen mukaan, mitkä ovat nämä viimeksi mainitut toimivaltuudet, eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamiseen sovelletaan erilaisia vaatimuksia.

50. Ei ole epäilystäkään siitä, että tietyssä rikosoikeudellisessa menettelyssä *toimivaltainen* syyttäjäviranomainen voi olla minkä tahansa eurooppalaisen tutkintamääräyksen osalta ”määräyksen antava viranomainen” direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohdan i alakohdan nojalla.

51. Samalla tavoin ja saman 2 artiklan c alakohdan ii alakohdan mukaisesti ”määräyksen antava viranomainen” voi olla myös muu kuin oikeusviranomainen, jolle on, kuten olen edellä todennut, annettu kansallisessa oikeudessa tutkintatehtäviä rikosoikeudellisissa menettelyissä tai jolle on myönnetty siinä toimivalta antaa todisteiden hankkimista koskeva määräys.

52. Pelkkä asema ”määräyksen antavana viranomaisena” ei riitä, jotta elimet, joilla on tämä asema, voisivat antaa tietyn eurooppalaisen tutkintamääräyksen ja toimittaa sen täytäntöönpanovaltioon. On jälleen tarpeen erottaa toisistaan oikeusviranomaiset ja muut kuin oikeusviranomaiset, joihin viitataan direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohdassa.

53. Kuten olen esittänyt toisessa yhteydessä,[17] ”vaikka direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohdan ii alakohdassa annetaan jäsenvaltioille toimivalta nimetä [muut kuin oikeus]viranomaiset, jotka voivat käyttää tutkintavaltaa rikosoikeudellisissa menettelyissä ja antaa todisteiden hankkimista koskevia määräyksiä, siinä ei kuitenkaan anneta näille niiden nimeämille viranomaisille muuta tehtävää kuin *antaa eurooppalainen tutkintamääräys*, joka ’on – – vahvistettava – – *ennen kuin se toimitetaan* täytäntöönpanoviranomaiselle’. Tämän määräyksen on oltava nimenomaan tuomioistuimen, tuomarin tai yleisen syyttäjän vahvistama”.[18]

54. Kansallisessa oikeudessa voidaan toisin sanoen antaa muulle kuin oikeusviranomaiselle, jolla on toimivalta antaa todisteiden hankkimista koskeva määräys, yleinen toimivalta ”[eurooppalaisen tutkinta]määräyksen antavana viranomaisena”. Sen antama eurooppalainen tutkintamääräys voidaan kuitenkin toimittaa täytäntöönpanojäsenvaltioon vasta sen jälkeen, kun oikeusviranomainen on sen vahvistanut.

55. Kun kyseessä on oikeusviranomainen – olipa se tuomari tai syyttäjäviranomainen –, direktiivissä 2014/41 ei edellytetä kolmannen osapuolen *vahvistusta* kunkin yksittäisen eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamisen yhteydessä, vaan viimeksi mainitulle asetetaan kaksi edellytystä, joiden täyttyminen määräyksen antamista esittävän tuomioistuimen tai syyttäjäviranomaisen on itse tarkistettava.

17 Ratkaisuehdotus Finanzamt für Steuerstrafsachen und Steuerfahndung (C-66/20, EU:C:2021:200).

18 Loc. cit., 75 kohta. Kursivointi tässä.

56. Direktiivin 2014/41 6 artiklan, jonka otsikko on ”Eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamisen ja toimittamisen edellytykset”, 1 kohdassa säädetään näet, että määräyksen antava viranomainen voi antaa eurooppalaisen tutkintamääräyksen vain, jos seuraavat kaksi edellytystä täyttyvät:

– ensinnäkin sen on oltava ”välttämätöntä ja oikeassa suhteessa”, [19] minkä lisäksi siinä on otettava huomioon epäillyn tai syytteessä olevan henkilön oikeudet (6 artiklan 1 kohdan a alakohta)

– toiseksi edellytetään, että siinä mainittu tutkintatoimenpide ”olisi voitu määrätä samoin edellytyksin vastaavassa kansallisessa tapauksessa” (6 artiklan 1 kohdan b alakohta).

57. Tämä jälkimmäinen edellytys on nyt käsiteltävän asian kannalta erityisen kiinnostava. Direktiivillä 2014/41 vahvistetaan tietynlainen *rinnakkaisuus*, kun eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamiselle asetetaan edellytykset, jotka on vahvistettu kansallisessa oikeudessa vastaavan toimenpiteen toteuttamiselle.

58. Nämä edellytykset liittyvät mielestäni sääntöihin, joilla arvioidaan tarkoituksenmukaisuutta, ja sääntöihin, jotka koskevat menettelyä, siten kuin kansallisessa oikeudessa siitä säädetään, mutta aivan erityisesti tässä oikeudessa annettuun *toimivaltaan* toteuttaa kansallisessa tilanteessa vastaava toimenpide kuin se, joka halutaan toteuttaa eurooppalaisen tutkintamääräyksen avulla.

59. Jos määräyksen antavan valtion oikeudessa edellytetään vastaavan kansallisen tapauksen osalta, että ainoastaan tuomari tai tuomioistuin on *toimivaltainen* toteuttamaan tietyn tutkintatoimenpiteen, viimeksi mainitusta tutkintatoimenpiteestä voidaan antaa eurooppalainen tutkintamääräys vain, jos sen antaa tuomari tai tuomioistuin. [20]

60. Tässä mielessä direktiivin 2014/41 6 artiklan 1 kohdan b alakohdassa rajataan saman direktiivin 2 artiklan c alakohdan i alakohdassa tarkoitetun ”toimivaltaisuuden” ulottuvuutta.

61. Näistä kahdesta säännöksestä seuraa yhdessä, että direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohdan i alakohdassa tarkoitettu ”kyseessä olevassa asiassa *toimivaltainen*” *oikeusviranomainen* (tuomari tai syyttäjäviranomainen) on viranomainen, joka on saanut kansallisessa oikeudessa toimivallan määrätä täysin kansallisessa asiassa samasta eurooppalaisen tutkintamääräyksen, jonka antamisesta on kyse, kohteena olevasta toimenpiteestä.

62. Toimivalta eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamiseen vastaa toisin sanoen kaikilta osin toimivaltaa, jota edellytetään, jotta kansallisen oikeuden nojalla voidaan antaa samansisältöinen ja -laajuinen määräys täysin kansallisessa menettelyssä.

63. Direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohdan i alakohdassa tarkoitettu ”toimivaltaisuus” koostuu siten a) yhtäältä toimivallasta toimia rikosoikeudellisessa menettelyssä ja b) toisaalta toimivallasta toteuttaa tietty toimenpide kyseisessä menettelyssä.

[19] ”Välttämättömyyttä” ja ”oikeasuhteisuutta” on arvioitava saman direktiivin 2014/41 4 artiklassa tarkoitettujen menettelyjen tarkoitukseen nähden. Niihin kuuluvat ”rikosoikeudelliset menettelyt, jotka oikeusviranomainen on pannut vireille tai jotka voidaan saattaa oikeusviranomaisessa vireille määräyksen antaneen valtion lainsäädännön mukaisen rikoksen johdosta” (kyseisen 4 artiklan a alakohta).

[20] Lisäksi direktiivin 2014/41 johdanto-osan 30 perustelukappaleessa myönnetään, että täytäntöönpanovaltion näkökulmasta telekuuntelua voidaan pitää ”pakkokeinoja käsittävänä tutkintatoimenpiteenä”.

64. Vaikka eurooppalaisia pidätysmääräyksiä koskeva järjestely[21] ja eurooppalaisia tutkintamääräyksiä koskeva järjestely poikkeavatkin toisistaan, tämä jälkimmäinenkään keino ei mahdollista sitä, että syyttäjäviranomainen voisi toteuttaa rajat ylittävässä tilanteessa sen, mikä kansallisessa ympäristössä siltä kielletään.[22]

65. Nyt käsiteltävässä asiassa eurooppalaiset tutkintamääräykset, joita bulgarialainen syyttäjäviranomainen antoi, koskivat sellaisten toimenpiteiden toteuttamista, jotka sallitaan täysin kansallisessa tapauksessa kansallisen oikeuden perusteella vain tuomarille tai tuomioistuimelle. Kuten olen edellä esittänyt, neljä eurooppalaista tutkintamääräystä oli annettu konkreettisesti tiettyjä televiestintätapahtumia koskevien liikenne- ja paikkatietojen toimittamiseen.

66. Bulgarian lainsäädäntö, jossa tässä yhteydessä annetaan tuomarin (eikä syyttäjäviranomaisen) tehtäväksi tehdä päätös siitä, että teleoperaattorilta pyydetään pääsy televiestintätapahtumiin liittyviin liikenne- ja paikkatietoihin, sopii täydellisesti yhteen unionin oikeuden kanssa.

67. Siltä osin kuin kyseessä ovat syyttäjäviranomaisen tehtävät tämän erityisen tutkintatoimenpiteen yhteydessä, tuomio Prokuratuur tukee tarvittaessa tämän lainsäädännön asianmukaisuutta.

68. Bulgarian syyttäjäviranomainen ei voi kaiken kaikkiaan antaa eurooppalaista tutkintamääräystä ja toimittaa sitä toiselle jäsenvaltiolle saadakseen todisteen, josta voisi Bulgariassa määrätä ainoastaan tuomioistuin. Kyseisellä syyttäjäviranomaisella ei ole ”toimivaltaa”, joka on direktiivin 2014/41 2 artiklan c alakohdan i alakohdan nojalla, luettuna yhdessä sen 6 artiklan 1 kohdan b alakohdan kanssa, edellytyksenä sille, että se tunnustettaisiin tässä säännöksessä tarkoitetuksi ”määräyksen antavaksi viranomaiseksi”.

## VI Ratkaisuehdotus

69. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että Spetsializiran nakazatelen sadin ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen vastataan seuraavasti:

Rikosasioita koskevasta eurooppalaisesta tutkintamääräyksestä 3.4.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/41/EU 2 artiklan c alakohdan i alakohtaa, luettuna yhdessä 6 artiklan 1 kohdan b alakohdan kanssa, on tulkittava siten, että jäsenvaltion syyttäjäviranomainen ei saa antaa eurooppalaista tutkintamääräystä saadakseen televiestintätapahtumaan liittyviä liikenne- ja paikkatietoja, jos tämän jäsenvaltion kansallisen oikeuden mukaan tuomarilla tai tuomioistuimella on samankaltaisessa kansallisessa asiassa yksinomainen toimivalta määrätä tämän todisteen hankkimisesta.

[21] Eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehty neuvoston puitepäätös 2002/584/YOS (EYVL 2002, L 190, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 26.2.2009 annetulla neuvoston puitepäätöksellä 2009/299/YOS (EUVL 2009, L 81, s. 24).

[22] Olen käsitellyt eurooppalaisia pidätysmääräyksiä koskevan oikeudellisen järjestelyn ja eurooppalaisia tutkintamääräyksiä koskevan oikeudellisen järjestelyn välisiä eroja ratkaisuehdotuksessa Staatsanwaltschaft, 46–65 kohta. Esitin, että syyttäjäviranomainen ei mielestäni voi ”vahvistaa [edellytyksenä eurooppalaisen pidätysmääräyksen antamiselle] poliisin tekemää päätöstä pidättämisestä, joka ylittää edellytyksiltään ja vaikutuksiltaan sellaisen pidättämisen edellytykset ja vaikutukset, josta syyttäjä voi itse määrätä” (ratkaisuehdotus OG (Lyypekin syyttäjäviranomainen) ja PI (Zwickaun syyttäjäviranomainen) (C-508/18 ja C-82/19 PPU, EU:C:2019:337), 54 kohta). Olisi näet epäjohdonmukaista, ”ettei syyttäjä voisi tehdä vaikutuksiltaan lievempää päätöstä (antaa kansallista määräystä pidättämisestä lyhyeksi ajaksi), mutta se voisi tehdä vaikutuksiltaan ankaramman päätöksen (antaa eurooppalaisen pidätysmääräyksen, joka voi johtaa huomattavasti kauemmin kestävään säilöönottoon)” (loc. cit., 76 kohta). Epäjohdonmukaisuus ei mielestäni vähentyisi sillä, jos syyttäjäviranomainen voisi vaatia *per se* toisessa jäsenvaltiossa itselleen todistetta, jota varten sen omassa valtiossa tarvittaisiin tuomioistuimen lupa.